

Hồi thứ sáu mươi hai

Giết Liễu Yển mau chân lánh nạn

Nguyên Liễu Yển đã dùng hai ngón tay kẹp chặt ngón trỏ tay trái gã làm cho gãy mất một đốt.

Cô gái béo mập miệng cười tý toét bề ngoài có vẻ khả ái dễ thân mà hạ thủ tàn độc như vậy. Luồng lực đạo ở ngón tay thì càng ghê gớm! Hai ngón tay bị kẹp tưởng chừng mạnh hơn cả kim sắt.

Vi Tiểu Bảo bị vợ này đau quá. Nước mắt đầm đìa, gã kêu âm lên:

- Thái hậu! Thái hậu mau mau giết nô tài đi. Còn mấy pho Thập nhị chương kinh kia thì chỉ như mèo ngủi thấy mùi cá mà không được ăn, đừng hòng lấy lại nữa.

Thái hậu dô đành gã:

- Hề người đem thực sự về vụ Thập nhị chương kinh nói rõ cho ta hay thì ta tha mạng người.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài không cần Thái hậu tha mạng. Vụ kinh sách này nô tài nhất định không nói.

Thái hậu chau mày tự nghĩ:

- Thằng lỏi này rất quật cường! E rằng dùng cực hình cũng uống công. Gã đã nhắc tới Thập nhị chương kinh thì chắc gã biết trong có nhiều chi tiết trọng đại. Bây giờ muốn gặt gã để lấy được khẩu cung là một việc rất khó.

Thái hậu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi chậm rãi nói:

- Liễu Yển! Nếu gã không nói thì người móc cặp tròng mắt của gã ra.

Liễu Yển dạ một tiếng rồi cười bảo Vi Tiểu Bảo:

- Hay lắm! Tiểu huynh đệ! Ta hãy móc tròng mắt của người trước. Tròng mắt người rất linh động, nó vừa đen vừa tròn mà bây giờ móc ra thành xấu quá.

Thị nói rồi phóng ngón tay vào mí mắt bên phải gã khẽ ấn một chút.

Vi Tiểu Bảo thấy con mắt bị đau kinh khủng, đành chịu khuất phục là lên:

- Đừng móc mắt nữa để ta nói!

Liễu Yến buông tay ra mỉm cười bảo:

- Có thể mới là đứa bé ngoan ngoãn. Người nói lệ đi! Thái hậu thương người lắm.

Vì Tiểu Bảo giơ tay lên dụi mắt, chớp luôn mấy cái rồi nhắm một bên lại, gã ngoẹo đầu ngo Liễn Yến một hồi rồi lắc đầu nói:

- Hồng rồi! Hồng rồi!

Liễn Yến hỏi:

- Cái gì hồng rồi? Thôi đừng làm bộ làm tịch nữa! Thái hậu vừa hỏi điều gì, người cứ thực mà trả lời đi.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tròng mắt bên này của ta người làm hư rồi, bây giờ tròng cái gì cũng biến hình hết rồi. Ta thấy người thân hình là con người mà sao trên cổ lại mọc cái đầu heo vừa lớn vừa mập?

Liễn Yến vẫn không tức giận, cười tít toét nói:

- Như thế càng đẹp chứ sao? Ta muốn chọc cả cái tròng mắt bên trái người cho hư nốt.

Vì Tiểu Bảo lùi lại một bước đáp:

- Người đừng làm thế. Ta cảm ơn người.

Gã nhắm mắt bên trái lại, mở mắt bên phải coi Thái hậu rồi cũng lắc đầu quay quắt.

Thái hậu tức giận vô cùng, bụng bảo dạ:

- Thằng tiểu quỷ này nhắm một mắt nhìn Liễu Yến bảo trên cổ thị mọc đầu heo. Bây giờ gã lại cũng ngo ta bằng cách đó, miệng gã không nói ra nhưng chẳng hiểu trong lòng gã thoá mạ ta thế nào? Chắc gã lại muốn nói trên cổ ta mọc cái đầu giống súc sinh gì đây.

Bà lạnh lùng nói:

- Liễu Yến! Người móc tròng mắt gã ra đi để gã hết ngo lui ngo tới.

Vì Tiểu Bảo vội hỏi:

- Mắt không tròng thì làm sao lấy được Tứ Thập Nhị Chương Kinh cho Thái hậu?

Thái hậu hỏi lại ngay:

- Người có pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh nào? Pho đó bây giờ người để đâu?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Pho này Thuy Đồng đưa cho nô tài. Y dặn nô tài phải giữ lấy và cất vào một nơi thật kín đáo. Y còn bảo: "Tiểu Quế Tử huynh đệ! Trong Hoàng cung rất nhiều người muốn hại người. Nếu sau này người có bề nào hoặc bị chặt chân tay hay móc mắt thì pho kinh này từ đây trở đi không còn ra ánh sáng mặt trời được nữa. Người nào đó hại người tuy có mắt mà không được coi bộ kinh sách quý báu này, thì cũng chẳng khác chi kẻ đui mù. Cái đó kêu bằng mình làm mình chịu."

Thái hậu không tin là Thuy Đồng đã nói câu này, nhưng bà sai hần đi xử tử một người quốc thích Mãn Châu lấy được pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh là chuyện có thật.

Hôm ấy Thuy Đồng về báo đã lục soát rất kỹ trong phủ vị quốc thích đó mà chẳng thấy kinh sách đâu. Té ra hần đã giấu đi làm của riêng.

Thái hậu nghĩ vậy vừa tức giận vừa mừng thầm. Bà tức giận vì Thuy Đồng là con người gian trá, bà mừng ở chỗ đã thám thính ra được pho kinh kia.

Bà nói:

- Đã vậy thì được! Liễu Yến! Người đi theo tên tiểu quỷ này lấy kinh sách về cho ta. Nếu pho kinh đó không phải là của giả, ta sẽ tha mạng cho gã và giao trả về nơi Hoàng đế, vĩnh viễn không cho gã đến cung Từ Ninh nữa để ta khỏi bức mình.

Liễu Yến nắm tay phải Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Chúng ta đi thôi!

Vi Tiểu Bảo hất mạnh tay một cái nói:

- Ta là trai, ngươi là gái, mà dặt dúm nhau thế này thì còn ra thể thống gì nữa?

Liễu Yến chỉ hời hợt nắm bàn tay Vi Tiểu Bảo, ngờ đâu mười đầu ngón tay thị dường như có sức hút mãnh liệt gắn chặt vào bàn tay gã. Gã hất mạnh mà vẫn không thoát ra được.

Liễu Yến cười hỏi:

- Người là gã trai ư? Dù người đúng là nam tử hán, cũng chỉ là một tên tiểu quỷ bé nhỏ chưa đáng là con ta.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi! Người muốn làm má ta thì đủ biết má người và má ta cũng cùng một loại như nhau.

Liễu Yến có biết đâu gã nói vòng quanh để mắng thị là con nhà điếm. Thị cười khúc khích nói:

- Bản cô nương là Hoàng hoa khuê nữ, người chớ có nói càn.

Thị nói rồi kéo tay gã ra ngoài cửa.

Ra tới dãy hành lang, Vi Tiểu Bảo xoay chuyển ý nghĩ chỉ mong tìm được diệu kế để thoát khỏi bàn tay Liễu Yến.

Thanh gươm truy thủ cực kỳ sắc bén của Vi Tiểu Bảo cài trong ống giày. Gã thò tay trái xuống toan rút ra, nhưng lại nghĩ:

- Con đười này võ công rất cao thâm, dù cả hai tay mình đều có khí giới chưa chắc đã đấu lại với thị được vài ba chiêu.

Rồi gã lăm bắm:

- Con mẹ nó! Chẳng hiểu con heo mập này ở đâu? Hôm trước mù điểm già cùng lão con rùa động thủ, nhất định con heo cái này chưa đến Từ Ninh cung, không thì nó đã ra tiếp tay mù điểm đánh lão con rùa phải chết ngay lập tức. Đúng là con heo cái này mới đến cung vài ba bữa. Không thì sao mấy hôm trước mù điểm già lại không sai nó đi giết ta, mà chính mù phải thân hành đi động thủ?

Gã nghĩ tới đây trong lòng chợt nảy ra kế hoạch, liền dẫn Liễu Yến đi theo hướng đông về phía Ngự thư phòng ở cạnh Càn Thanh cung.

Gã cho là hiện giờ chỉ có cách cầu vua Khang Hy cứu mạng. Gã hy vọng Liễu Yến mới tới đây chưa bao lâu, và không quen thuộc đường lối cùng điện đài trong Hoàng cung.

Vi Tiểu Bảo khoa chân rẽ về hướng đông, nhưng gã vừa đi được hai bước sau gậy đã bị chặn cứng. Gã bị Liễu Yến tóm lấy cổ áo. Thị cười khúc khích hỏi:

- Hảo huynh đệ! Người định đi đâu?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta về phòng lấy kinh chứ còn đi đâu?

Liễu Yến vặn hỏi:

- Sao người lại đi về phía Ngự thư phòng? Phải chăng người muốn đi cầu cứu Hoàng thượng?

Vi Tiểu Bảo không nhịn được lớn tiếng thóa mạ:

- Con heo thối tha này! Người nhận biết cả đường lối trong cung rồi ư?

Liễu Yến cười đáp:

- Chỗ khác thì ta chưa biết. Còn cung Càn Thanh, cung Từ Ninh và chỗ ở của tiểu huynh đệ thì ta không làm được.

Thị nắm cổ Vi Tiểu Bảo xoay về phía tây cười nói:

- Người nên ngoan ngoãn mà đi, đừng dở trò nữa.

Thị ăn nói mềm mỏng mà công lực thị nhả ra rất nặng. Thị vịn cổ Vi Tiểu Bảo bật lên tiếng lách cách, khiến cho gã đau điếng người tưởng chừng bị gãy cổ.

Vi Tiểu Bảo chợt nghe tiếng hai tên thái giám ở chỗ khác, gã quay đầu nhìn chúng.

Liễu Yến khẽ bảo gã:

- Thái hậu đã dặn ta: Nếu người định chạy trốn hay hô hoán lên là ta giết người lập tức.

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Dù ta có kêu la cầu cứu làm kinh động đến Hoàng đế thì nhà vua cũng không dám trái lệnh mẫu hậu. Hoàng đế tuy thương ta, song chẳng khi nào vì một tên tiểu thái giám mà khiến cho mẫu thân phải bực mình. Hay hơn hết là ta gặp được mấy tên thị vệ, mớm lời cho chúng giết ả này đi là êm chuyện.

Bỗng lưng gã đau nhói lên. Liễu Yến đã thúc khuỷu tay vào lưng gã hỏi:

- Người đang tính quỷ kế gì đây?

Vi Tiểu Bảo không sao được đành phải tiếp tục đi về phòng mình. Gã tính thâm trong bụng:

- Trong phòng ta tuy có thêm hai tay trợ thủ, nhưng Phương Di và tiểu Quận chúa trong mình đều bị thương chưa khỏi thì bọn mình ba người cũng không đánh nổi một con heo mập thù lù này. Nếu thị phát giác ra hai cô, chỉ tổ làm uống mạng thêm hai người nữa.

Đến cửa ngoài, Vi Tiểu Bảo lấy chìa khoá ra mở. Gã cố ý để chìa khoá đụng vào khoá cho bật tiếng kêu leng keng. Đoạn gã lớn tiếng:

- Con đười thối tha này! Nay mi hành hạ ta rồi có ngay ta cho mi chẳng được chết yên lành!

Liễu Yến cười đáp:

- Người chưa lo xong cái xác người có chết được yên lành không thì hoài công đâu mà lo chuyện kẻ khác?

Vi Tiểu Bảo đẩy cửa đánh "binh" một cái, mở ra nói:

- Bộ kinh sách kia không đưa cho Thái hậu cũng chết mà đưa ra cũng chết. Đàng nào người cũng giết ta, người tưởng ta ngu ngốc đến độ còn hồng sống chăng?

Liễu Yến cười đáp:

- Thái hậu đã bảo tha người thì chắc Thái hậu không giết, nhiều lắm là móc cặp tròng mắt và chặt hai chân người mà thôi.

Vi Tiểu Bảo mắng liền:

- Mi tưởng Thái hậu tử tế với y lắm ư? Mi giết ta rồi, Thái hậu cũng giết mi để bịt miệng.

Câu này dường như trúng vào tâm sự của Liễu Yến. Thị ngẩn ra một chút, nhưng rồi thị lại đẩy mạnh lưng gã một cái.

Vi Tiểu Bảo đứng không vững bị hất vào trong cửa phòng.

Lúc ở ngoài gã đã nói nhiều, Phương Di và tiểu Quận chúa đều nghe rõ. Hai cô biết là có địch nhân rất hung ác tới nơi, nằm co rúm vào trong chăn, không dám thở mạnh.

Liễu Yến cười lạt nói:

- Không còn sớm sửa gì nữa, ta chẳng rồi hơi mà chờ người mãi. Người lấy mau đi!

Thị vừa nói vừa thúc vào lưng Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo lại xô về phía trước. Bỗng gã ngó thấy hai đôi giày đàn bà đặt ngay ngắn trước giường.

Lúc này trời đã tối, trong phòng lại không thắp đèn nên Liễu Yến chưa phát giác.

Vi Tiểu Bảo la thầm:

- Hồng bét!

Gã mượn đà xông về phía trước, đẩy hai đôi giày vào gầm giường. Người gã chuồn vào theo. Gã muốn dùng phương pháp lần trước đã giết Thuy Đồng để sát hại ả cung nữ béo y này.

Vi Tiểu Bảo chuồn vào gầm giường rồi, đưa tay mặt vào trong ống giày định rút gươm truy thủ ra. Bất giác mắt cá chân phải gã bị xiết chặt.

Liễu Yến nắm lấy chân Vi Tiểu Bảo quát hỏi:

- Người làm gì vậy?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta kiếm kinh sách. Pho kinh này ta giấu ở dưới gậm giường.

Liễu Yến nói:

- Được rồi!

Thị thấy gã ở trong gậm giường chắc không trốn đâu được liền buông tay ra.

Vi Tiểu Bảo co người lại, rút trủy thủ ra cầm tay.

Liễu Yến lại giục:

- Lấy sáchh ra lẹ đi!

Vi Tiểu Bảo bỗng la lên:

- Trời ơi! Đường như sách bị chuột cắn nát cả rồi.

Liễu Yến nói:

- ở trước mặt ta, ngươi đừng hòng hý lộng quỷ thần vô ích. Ra đây mau!

Thị vươn tay ra chụp nhưng không trúng, vì Vi Tiểu Bảo đã co mình vào áp tường.

Liễu Yến rướn người đi hai thước nữa, người thị cũng chui vào gậm giường rồi lại vươn tay ra chụp.

Vi Tiểu Bảo xoay mình rút lưỡi gươm trủy thủ ra không một tiếng động.

Liễu Yến đã võ công tinh thâm, lại phản ứng cực kỳ thần tốc. Mũi gươm vừa đụng vào mu bàn tay, thị liền xoay tay mặt nắm lấy cổ tay Vi Tiểu Bảo bóp mạnh một cái.

Vi Tiểu Bảo mất hết kinh lực ở tay đành buông lưỡi trủy thủ ra.

Liễu Yến cười hỏi:

- Ngươi định giết ta ư? Ta hãy móc một tròng mắt ngươi đã.

Tay phải thị chịt lấy cổ họng Vi Tiểu Bảo, tay trái đưa lên móc mắt gã.

Vi Tiểu Bảo thét lên:

- Trời ơi! Có con rắn độc...

Liễu Yến giật mình kinh hãi hỏi:

- Rắn đâu?

Đột nhiên thị "ối" lên một tiếng. Bàn tay chịt cổ Vi Tiểu Bảo từ từ buông ra. Người thị giãy dụa mấy cái rồi nằm co lại.

Vì Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thâm. Gã từ trong gậm giường chui ra. Bỗng nghe Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Đại ca!... Đại ca có bị thương không?

Vì Tiểu Bảo vén mùng ra ngó, thấy Phương Di ngồi trên giường, hai tay nắm giữ chuôi kiếm mà thở hồng hộc. Mũi kiếm xuyên qua lần chăn đâm xuống gậm giường ngập tận chuôi.

Nguyên Phương Di thấy Vì Tiểu Bảo lâm vào tình trạng nguy cấp, liền ngồi trên giường phóng kiếm xuống. Thanh trường kiếm xuyên qua chăn và giắt giường đâm trúng lưng Liễu Yến.

Vì Tiểu Bảo phóng cước đá vào dít Liễu Yến thấy thị không nhúc nhích. Gã mừng quá rú lên:

- Hảo... hảo tử tử! Tử tử đã cứu mạng cho tiểu đệ!

Nên biết võ công của Liễu Yến không phải tầm thường. Dù Phương Di đánh lén thị trong đêm tối cũng khó mà thành công. Nhưng từ lúc Vì Tiểu Bảo mở khoá phòng rồi, thị tuyệt không ngờ trong phòng có người ẩn nấp. Nhất kiếm này lại từ trên giường và cách một lần chăn đâm xuống chẳng có một chút triệu chứng gì trước khi động thủ. Khi thị giật mình phát giác thì mũi trường kiếm đã xuyên qua trái tim. Trong trường hợp này dù là người bản lãnh cao cường gấp mười lần cũng không thể nào tránh được. Có điều những tay cao thủ võ công bậc nhất thường tự trọng, quyết chẳng chịu chui vào gậm giường để bắt người như Liễu Yến.

Vì Tiểu Bảo vẫn còn lo sợ Liễu Yến chưa chết. Gã rút trường kiếm ra đâm qua lần chăn xuống dưới hai nhất nữa.

Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Tên nữ ác nhân này là ai vậy? Sao thị hung tàn đến thế? Đại ca làm gì mà thị định móc tròng mắt?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Thị là thủ hạ của mục điểm già Hoàng thái hậu đó.

Gã lại hỏi Phương Di:

- Vết thương của tử tử đau lắm phải không?

Phương Di chau mày đáp:

- Không hề chi.

Thực ra nàng phóng nhất kiếm vừa rồi đã dùng sức quá mạnh, làm đụng đến vết thương đau điếng người cơ hồ ngất xỉu. Trán toát mồ hôi nhỏ giọt.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Chỉ lát nữa mặt điểm già lại phái người đến bắt tại hạ. Vậy chúng ta phải nghĩ cách trốn đi bây giờ. Ồ! Hai cô hãy cải trang làm thái giám. Chúng ta trà trộn với họ trốn ra khỏi Hoàng cung. Hảo tử tử! Tử tử có đi được không?

Phương Di đáp:

- Có thể gắng gượng được.

Vi Tiểu Bảo lấy hai tấm áo dài ra đưa cho hai cô nói:

- Các cô thay áo đi!

Gã lôi xác Liễu Yên ở trong gầm giường ra, lượm lưỡi dao trủy thủ cất đi rồi lấy Hoa thi phấn rắc lên mình thi.

Một mặt gã thu xếp mau lẹ những ngân phiếu, bí lục võ công, ba pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh cùng một ít tiền bạc, châu báu, gói vào trong bọc.

Vi Tiểu Bảo sực nhớ tới lời sư phụ dặn bảo là tấm áo màu đen có thể bảo vệ con người, gã liền mở lấy rương ra, liệng vào trong màn nói:

- Hảo tử tử! Tử tử mặc tấm áo này vào mình là đao thương đâm chém không thủng.

Phương Di đáp:

- Đệ đệ tự mặc vào mình hay hơn, vì tính mạng của đệ đệ lúc này rất quan hệ.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Trong người tử tử bị thương, nếu gặp bọn thị vệ trong cung mà xảy ra cuộc động thủ thì nguy hiểm vô cùng! Tử tử mặc vào lẹ đi!

Phương Di vẫn không chịu bảo Mộc Kiếm Bình:

- Tiểu Quận chúa mặc đi!

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Thương thế của tử tử nặng hơn tiểu muội nhiều, y muốn dành cho tử tử. Sao tử tử còn chối hoài?

Phương Di lại bảo Vi Tiểu Bảo:

- Thái hậu muốn hại đệ đệ, vậy đệ đệ mặc vào hay hơn.

Nàng vừa nói vừa liệng tấm áo ra ngoài.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Tử tử không chịu mặc. Để tiểu đệ mặc vào cho.

Gã nói rồi vén màn toan chui vào.

Mộc Kiếm Bình la lên:

- Đại ca ra đi! Ra đi! Để chị em tử tử thay áo!

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Y không chịu mặc, nên ta phải ra tay.

Phương Di thở dài nói:

- Thôi được! Đệ đệ đưa cho ta!

Nàng thò tay ra ngoài màn lấy áo mặc.

Vì Tiểu Bảo kiểm lại những di vật của Hải lão công, lấy thêm mấy bình thuốc.

Mộc Kiếm Bình thay áo rồi bước xuống trước, Vì Tiểu Bảo khen:

- Thật là một vị tiểu thái giám hình dong tuấn tú! Để ta búi tóc cho!

Lát sau Phương Di cũng ra khỏi giường. Người nàng cao hơn Vì Tiểu Bảo nên mặc áo gã vừa chật vừa ngắn. Nàng soi gương không nhận được phải phì cười.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

- ....

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>